

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 17 marca 2021 r.,
w sprawie **E. D.** oskarżonej z art. 267 § 1 i 3 k.k.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela
pośilkowego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 września 2020 r., sygn.
akt V Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 sierpnia
2019 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), poprzez uniewinnienie oskarżonej,
na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**pozostawić bez rozpoznania kasację pełnomocnika
oskarżyciela pośilkowego.**

UZASADNIENIE

E. D. została oskarżona o to, że w dniu 19 sierpnia 2015 r. w L. bez
uprawnienia uzyskała informację dla niej nieprzeznaczoną pochodzącą z
korespondencji przesłanej przez T. D. drogą elektroniczną za pośrednictwem
portalu [...] dokonując zrzutu z ekranu poprzez screenshots, a następnie ujawniła je
innej osobie, czym działała na szkodę T. D., to jest, o czyn z art. 267 § 1 i 3 k.k.

W wyroku z dnia 30 sierpnia 2019 r. Sąd Rejonowy w S. w sprawie o sygn.
akt II K (...), ustalając, iż oskarżona E. D. w okresie od dnia 16.08.2015 r. do
19.08.2015 r. w L. bez uprawnienia uzyskała informację dla niej nieprzeznaczoną
pochodzącą z korespondencji przesłanej przez T. D. drogą elektroniczną za
pośrednictwem portalu [...] do D. S., omijając zabezpieczenie konta T. D. poprzez

użycie bez jego zgody loginu i hasła do jego konta na portalu [...], a następnie dokonując zrzutu z ekranu poprzez screenshots ujawniła je innej osobie, czym działała na szkodę T. D. i D. S., to jest, popełniła przestępstwo z art. 267 § 1 i 4 k.k. oraz przyjmując, że jej wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie w sprawie na okres próby wynoszący rok. Na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonych T. D. i D. S. kwot po 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od kosztów procesu.

Od wyroku tego apelację złożył obrońca oskarżonej. Oskarżyciel posiłkowy apelacji nie wnosił. Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej Sąd Okręgowy w G V Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 18 września 2020 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu, a kosztami procesu za obie instancje obciążył Skarb Państwa.

Od tego wyroku pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - radca prawny C. G. - złożył kasację, w której wskazał, że działa „w imieniu i na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. D.”, którego stosowne pełnomocnictwo przedłożył do akt sprawy i zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej. Na podstawie art. 523 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 267 § 1 k.k. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni, polegającej na uznaniu, że działanie oskarżonej E. D. polegające na wejściu na profil [...] T. D. przy użyciu należącego do niej telefonu S., na którym na portalu [...] zalogowanym pozostawał T. D., nie wypełnia znamienia przełamania lub ominięcia szczególnego zabezpieczenia informacji i w konsekwencji niezastosowanie tego przepisu i uniewinnienie oskarżonej, podczas gdy z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że opisane działanie oskarżonej wypełnia znamię ominięcia szczególnego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 267 § 1 k.k.

Na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Również obrońca oskarżonej E. D. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarządzeniem z dnia 3 grudnia 2020 r. sędziego Sądu Okręgowego w G, kasacja została przyjęta na podstawie art. 530 § 1 k.p.k. jako odpowiadająca warunkom formalnym (k. 13 akt V WKK (...)) i wpłynęła do Sądu Najwyższego w dniu 5 lutego 2021 r. Należy stwierdzić, że kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako wadliwie przyjęta musiała być pozostawiona bez rozpoznania.

Zgodnie z przepisem art. 519 k.p.k., kasacja przysługuje tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, natomiast art. 520 § 1 k.p.k. stanowi, że do wniesienia kasacji uprawnione są strony. Z kolei zgodnie z art. 524 § 1 k.p.k. termin do wniesienia kasacji dla stron wynosi 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. Wniosek o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem należy zgłosić w sądzie, który wydał orzeczenie, w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia orzeczenia, a jeżeli ustawa przewiduje doręczenie orzeczenia, od daty jego doręczenia. Podobnie więc, jak w postępowaniu odwoławczym, doręczenie odpisu wyroku sądu odwoławczego, który podlega zaskarżeniu na mocy kasacji stanowi nie tylko warunek rozpoczęcia biegu terminu wniesienia kasacji, ale jest także niezbędnym elementem, który statuuje prawo do wniesienia kasacji. Z tej podstawowej dla postępowania kasacyjnego zasady wynika, że tylko strona, która złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nabywa uprawnienie do złożenia kasacji w terminie 30 dni od otrzymania odpisu tego uzasadnienia. Pisemne uzasadnienie tych orzeczeń sąd odwoławczy co do zasady sporządza na wniosek strony (art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Nie może przy tym ulegać wątpliwości, że złożenie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia otwiera drogę do wniesienia kasacji jedynie tej stronie, która złożyła ten wniosek – a nie innej, nawet znajdującej się po tej samej stronie „procesowej”, np. oskarżycielowi posiłkowemu w sytuacji, gdy wniosek o uzasadnienie złożył prokurator, albo *vice versa*.

Tymczasem z akt niniejszej sprawy wynika, że inna strona procesowa złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, natomiast inna wniosła kasację od tego wyroku. I tak, na karcie 321 (a następnie na k. 1 akt WKK) znajduje się wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt V Ka (...), złożony przez adw. P.B. w imieniu oskarżyciela posiłkowego D. S.. Uzasadnienie to zostało doręczone na podany przez pełnomocnika adres (k. 3 akt WKK). Tymczasem kasację w przedmiotowej sprawie zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G z dnia 18 września 2020 r., złożył radca prawny C. G., jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. D.. Na tej podstawie należało dojść do wniosku, że oskarżyciel posiłkowy T. D. nie uzyskał prawa do wniesienia kasacji, gdyż to nie w jego imieniu został złożony wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

Nie może zmienić oceny prawnej tej sytuacji fakt, że do kasacji zostało załączone pełnomocnictwo wskazujące na to, że r.pr. C. G. otrzymał upoważnienie do sporządzenia i wniesienia kasacji oraz reprezentowania w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym także od drugiego oskarżyciela posiłkowego - D. S.. Z treści kasacji bowiem w żaden sposób nie wynika, by złożona była w imieniu tego właśnie drugiego oskarżyciela posiłkowego. Pełnomocnik nie pozostawił żadnej wątpliwości – zarówno w nagłówku tego pisma procesowego, jak i w jego *petitum* - że „działa w imieniu i na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. D., którego stosowne pełnomocnictwa przedkłada do akt sprawy”. Nie można uznać, że tożsamość pełnomocnika prowadzi do możliwości utożsamienia dwóch odrębnych stron procesowych, tj. dwóch oskarżycieli posiłkowych realizujących swoje interesy procesowe w tej samej sprawie. Przekazanie pełnomocnikowi określonych praw do reprezentacji nie powoduje bowiem, że w istocie dane pismo procesowe zostało złożone w jego imieniu – zwłaszcza, jeśli nie wskazuje na to sama treść tego pisma.

W konsekwencji, nie można uznać, że oskarżyciel posiłkowy T. D. uzyskał w niniejszej sprawie uprawnienie do wniesienia kasacji, tak więc należało pozostawić

bez rozpoznania kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jako wniesioną przez podmiot do tego nieuprawniony.